

# 'Foyer dramatique' roept veel vragen op

HOORN - Zelden zijn Perry Mason en zijn collega's zo houderig en vlakmatig verbeeld als op de rechtbanktaferelen van Hans Talsma. De saaie, expressieloze schilderijen hangen recht tegenover de ingang van de foyer, waardoor de eerste indruk van de expositie niet best is.

Ze zijn bovendien te klein van formaat om ook maar enigszins op te kunnen tegen de schouwburgarchitectuur. Daarbij komt nog dat het onderwerp rechtspraak te ver af staat van de feestelijkheid van een schouwburg. Hierdoor rijst de vraag wat zulke schilderijen hier doen. Dit zou nog niet zo erg zijn als ze boeiend geschilderd waren, want bij goede schilderkunst is het onderwerp van ondergeschikt belang.

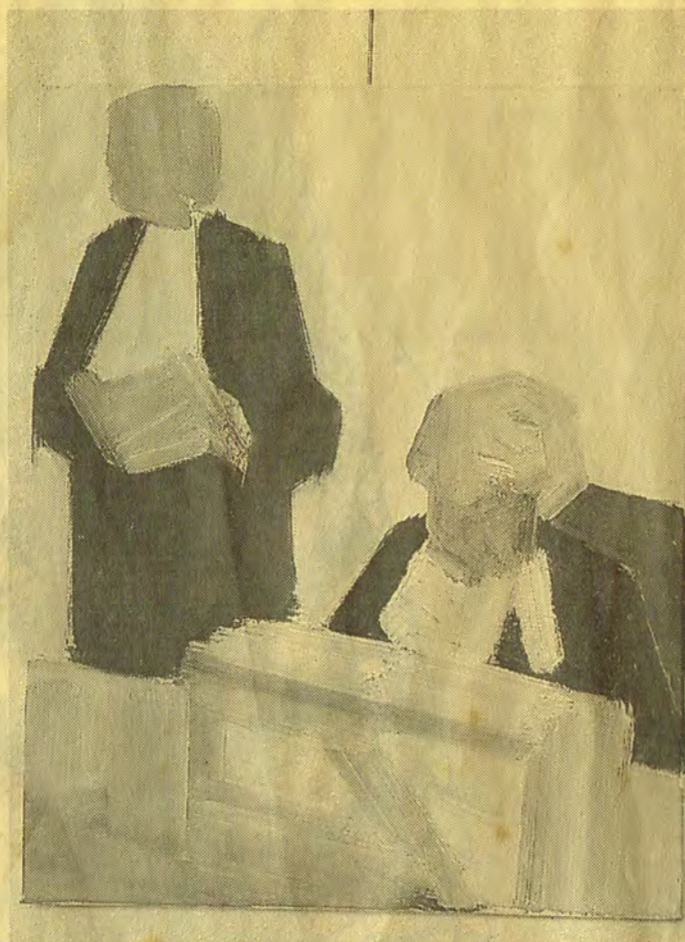
## Vier thema's

De schilder van de werken, Hans Talsma, is in 1961 te Bergum geboren. Hij bezocht van 1980 tot 1984 de Amsterdamse Academie voor Beeldende Vorming. Vervolgens studeerde hij kunstgeschiedenis aan de Universiteit van Amsterdam. De geëxposeerde schilderijen omvatten vier thema's: Justitia, Afscheid, Orkest en Opera. De schilderijen met operamotieven verlevendigen de foyer. Dit komt vooral door de kleurrijke kleding, de pruiken en de dramatische houdingen van de operapersonages. Zij brengen

## KunstKijken in West-Friesland

■ Exposities: Foyer dramatique; schilderijen van Hans Talsma; Park Gallery, schouwburg Het Park, Hoorn; geopend: maandag tot en met vrijdag 13.00-17.00 uur en tijdens voorstellingen; tot en met 1 april; Monumentale portretten van Anouk Griffioen; Galerie Wim Zwijsen, Mosterdsteeg 8, Hoorn; geopend: woensdag tot en met zaterdag 14.00-18.00 uur; tot en met 2 april.

de theatrale sfeer en de dramatiek over die bij de opera horen. De schilderijen waarop delen van een orkest centraal staan, sluiten hierbij aan. Ze bevatten bijvoorbeeld originele uitsneden en in het geval van 'De dirigent', een treffende lichaamshouding. Totaal misplaatst in deze omgeving zijn de uitvaarttaferelen. Zij roepen bovendien nergens emotie op, ondanks het beladen onderwerp. Wat heeft de kunstcommissie van de Park



Twee rechtbanktaferelen van de schilder Hans Talsma, te zien in de Park Gallery te Hoorn.

Gallery bezielde om zulke weinig overtuigende schilderijen te selecteren?

Een van de leden van de commissie is Wim Zwijsen. Zijn galerie bevindt zich niet ver van



Foto Theo Groot

de Park Gallery. Hij geeft uitsluitend over de keuze en blijkt niet gelukkig met het geëxpo-

seerde werk. Aanvankelijk had de commissie tijdens het atelierbezoek bij Talsma andere,

grotere schilderijen uitgezocht. Op de inrichtingsdag kwam de kunstenaar echter met werk van eigen keuze en zette zo de inrichters voor het blok. Dit verschijnsel is niet ongevoel in de tentoonstellingswereld. Het is alleen uit te bannen door een consequent harde opstelling. Dat wil zeggen: een kunstenaar die zich niet aan de afspraak houdt, wordt teruggestuurd. Galeriers lossen zo iets op door een zogeheten stockexpositie in te richten of een reservekunstenaar achter de hand te houden. De Park Gallery heeft geen voorraad. Een greep uit het inmiddels rijke oeuvre van Wim Zwijsen of zijn partner Helma van Kleinwee had voor redding kunnen zorgen. Er zijn ook talrijke andere kunstenaars die graag, ook al is het onverwacht, willen exposeren in de schouwburg.

## Genieten

Tijdens het bezoek aan galerie Wim Zwijsen viel er toch nog te genieten van beeldende kunst. Anouk Griffioen uit Rotterdam exposeert hier haar monumentale portretten. Griffioen is docent tekenen aan de Willem de Kooning Academie te Rotterdam. Haar tekeningen hebben enorme formaten (150 x 245 cm), waarmee ze de zeggingskracht wil vergroten.

De portretten zijn nooit helemaal af. Dat komt doordat ze vooral aandacht besteedt aan ogen, mond en haar. De rest is bijzaak. Zonder eerst voorstudies te maken, groeien de beeltenissen onder haar handen, waarbij toeval een belangrijke rol speelt. Griffioen geeft de essentie van haar portretten niet met kleur weer, maar met krachtige, directe houtskool- of contélijnen.

## Uitsparingen

Diepzwarte vlakken contrasteren ze met witte uitsparingen en gevoelige schaduwpartijen. De portretten kregen geen titel en zijn op een bepaalde manier onpersoonlijk. Het zijn geïdealiseerde beeltenissen van jonge vrouwen. De enigszins uitdagende, maar nooit lachende gezichtsuitdrukkingen tonen verwantschap met de poses van fotomodellen op de covers van glamourbladen als Vogue en Avant Garde. Via deze rolmodellen worden de talrijke emoties die de mens in zich draagt, gesuggereerd. Anouk Griffioen heeft echter weinig oog voor positieve gevoelens. 'De portretten sublimeren op een spannende manier alles dat aan pijn, obsessie, frustratie en angst in de mens opgesloten zit' zegt ze hier zelf over. LIDA BONNEMA